1935. a. söödakoguse vähenemise ja loomahindade tõusu tõttu vähenes loomade arv peale veiste ja sulgloomade.

1936. a. tõusis veiste arv 731 140-le e. a. 725 400 vastu, suurenedes seega 5740 võrra. Suurenemine toimus peamiselt noorkarja osas, kuna lüpsilehmade arv vähenes 402 660-lt 399 100-le, s. o. 3560 võrra. Lüpsilehmade arvu vähenemist põhjustas väiksem söödasaak ja tõuloomade müük Nõukogude Venesse. 1934. a. oli loomasöötade saak 997 milj. sü., 1935. a. 892 milj., s. o. 105 milj. sü. ehk 10% väiksem eelmise aasta omast. Madalama söödasaagi tõttu tuli karja arvu vähendada. Eeskätt toimus see vanade ja madalatoodanguliste lehmade väljapraakimise teel. 1936. a. moodustas noorkari 46% loomade üldarvust, s. o. noorkarja-% oli kõrgem kui varemail aastail. Noorkarja pidevast juurdesoetamisest võib järeldada, et eelolevail aastail suureneb piimalehmade arv ja paraneb kvaliteet juhul, kui ei ilmne tegureid, mis võivad pidurdada loomulikku arengut kas madalate söödasaakide või hindade näol.

Kuigi lehmade arv näitas 1936. a. väikest tagasimineku, paranes karjade jõudlusvõime. Kontrollkarjade toodangus ilmneb söötmisolude halvenemise tõttu väike tagasiminek, võrreldes eelmise rekordaasta toodanguga. Keskmine piimatoodang ühe kontrollialuse lehma kohta ulatus möödunud kontrolliaastal 2621 kg-le ja võirasvatoodang 96,7 kg-le. 1934./35. kontrolliaastal olid vastavad arvud 2640 ja 97,0 kg.

Munahinna kindlustamine võimaldas meie kanakasvatusele üle saada kriisiaastate raskustest. Sulgloomade arvuline tõus jätkus ka 1936. a., saavutades ühtlasi 1 248 930 tk-ga rekordseisu. Lammaste, sigade ja hobuste juures toimus väike tagasiminek. Nii oli lambaid 584 040 tk. (e. a. 593 000 tk.), sigu 244 560 tk. (e. a. 289 190 tk.) ja hobuseid 215 910 tk. (e. a. 217 810 tk.). Et aga loomasaaduste konjunktuur on näidnud viimasel ajal paranemist, võib arvata, et loomade arvuline tõus jätkub edaspidi kõigi loomaliikide juures.

Põllumajandussaaduste h i n d a d e l i i k u m i n e maailma- ja siseturul näitas 1936. a. t õ u s u. Majandusliku seisukorra paranemisega tõusis nõudmine põllumajandussaaduste järele, mille tagajärjel paranesid ka hinnad. Maailmaturul oli põllumajandussaaduste hindade indeks 1936. a. (1929=100): I v. 67,1 (e. a. 60,5), II v. 67,1 (e. a. 62,2), III v. 72,9 (e. a. 64,7). Seega tõusid põllumajandussaaduste hinnad 1936. a. esimese üheksa kuu jooksul maailmaturul 12% võrreldes eelmise aasta sama ajaga. Mitte üksi põllumajandussaaduste tase ei tõusnud, vaid ka ostujõud paranes. Ostujõu tõusu põllumajandussaaduste suhtes maailmaturul võib hinnata 10 %-le võrreldes eelmise aastaga. Seega on põllumajandussaaduste turustamine viimaseil aastail näidanud paranemist.

Eesti kroonika 1936, lk. 42